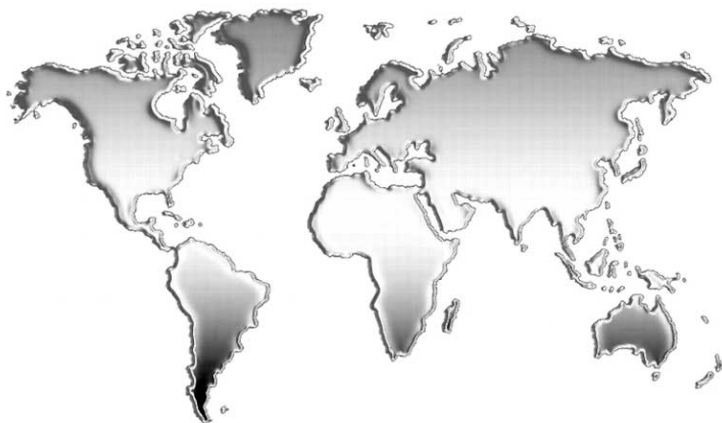

VIJESTI IZ SVIJETA

Adventistička misija za mladež i odrasle

Prvo tromjesečje 2025.

SJEVERNA AZIJSKOPACIFIČKA DIVIZIJA

Nakladnik

Odjel za crkvene službe pri Hrvatskoj konferenciji
Kršćanske adventističke crkve
Prilaz Gjure Deželića 77, 10000 Zagreb

www.AdventistMission.org
www.adventisti.hr

Urednik

Mario Šijan

Prijevod

Petra Gojević

Korektura

Branka Vukmanić

Umnoženo u uredu nakladnika, 2025.
Za internu uporabu

Dragi voditelju subotnje škole,

Ovog tromjesečja prikazat ćemo Sjevernu azijskopacifičku diviziju, koja upravlja radom Adventističke crkve u Bangladešu, Japanu, Mongoliji, Nepal, Pakistanu, Južnoj Koreji, Šri Lanki i Tajvanu. Taj dio svijeta dom je 690 milijuna ljudi, uključujući 352.000 adventista. To je omjer od jednog adventista na svakih 1.960 ljudi.

Darovi trinaeste subote ovoga tromjesečja pomoći će u ostvarenju misijskih projekata u Japanu, Mongoliji, Južnoj Koreji i Tajvanu. Ti projekti odobreni su prije nego što je na godišnjem sastanku vodstva svjetske Adventističke crkve odlučeno da se područje Sjeverne azijskopacifičke divizije proširi s četiri nove države: Bangladeš, Nepal, Pakistan i Šri Lanka.

U ovom tromjesečju pronaći ćete trinaest iskustava o Božjoj ljubavi i snazi misije u Južnoj Koreji i Mongoliji. Proveo sam oko tjedan dana u svakoj državi iz koje dolaze iskustva, prikupljajući ih za *Vijesti iz svijeta za djecu* i *Vijesti iz svijeta* za odrasle. Posebno bih naglasio dva iskustva koja dolaze iz Akademije Hankook Sahmyook u Seolu, u Južnoj Koreji, koja će primiti dio darova trinaeste subote kako bi mogli otvoriti središte za obučavanje misionara, kao i dvoranu za vježbanje koju će dijeliti s osnovnom i srednjom školom. Ta akademija ima oko devet stotina studenata, od kojih nešto više od devedeset posto dolaze iz adventističkih obitelji. Ovo tromjesečje započeo ćemo iskustvima iz jednog od prošlih projekata trinaeste subote, jedinoj adventističkoj školi u Mongoliji. Škola Tusgal, koja se nalazi u glavnom gradu, Ulaanbaataru, primila je dio darova prikupljenih 2015. godine kako bi mogli proširiti svoje učionice i otvoriti knjižnicu.

Želite li oživiti svoju subotnju školu, nudimo vam slike i druga pomagala, koja idu uz svako iskustvo. Možete preuzeti i PDF činjenice i iskustva iz Sjeverne azijskopacifičke divizije na bit.ly/nsd-2025. Pratite nas i na Facebooku: facebook.com/missionquarterlies.

Također možete preuzeti englesku PDF inačicu *Vijesti iz svijeta* na bit.ly/adultmission i videozapise Mission Spotlight na bit.ly/missionspotlight.

Hvala vam što ohrabrujete ljude da misle na misiju!

Andrew McChesney, urednik

Misijski projekti

Dar trinaeste subote od ovoga tromjesečja podržat će pet projekata u Sjevernoj azijskopacifičkoj diviziji:

- ◆ Centri za izvannastavne aktivnosti u četrnaest škola u Japanu.
- ◆ Rekreativski centar za djecu, Ulaanbaatar, Mongolija.
- ◆ Sigurna kuća za samohrane majke, Ansan, Južna Koreja.
- ◆ Dvorana za vježbanje i središte za obučavanje misionara, Akademija Hankook Sahmyook, Seoul, Južna Koreja.
- ◆ Sustav adventističkih osnovnih škola, Tajvan.

4. siječnja 2025. Nešto drukčije Mongolija

Tsomo se nikada nije zanimao za kršćanstvo. Kršćanstvo nije tradicionalna mongolska religija. Štoviše, on nije vjerovao ni u kakvog boga. Bio je ateist.

Zatim je njegova teta posjetila adventističku crkvu u glavnom gradu Mongolije, Ulaanbaataru. Želeći naučiti engleski, išla je na evangelizacijska predavanja koja je vodio gost govornik iz Australije. Nešto u adventističkoj crkvi bilo je drukčije, pa je pozvala svojeg 18-godišnjeg nećaka da dođe s njom. “To je stvarno lijepo mjesto”, rekla mu je. “Ima puno mladih ljudi poput tebe.”

“O ne, teta”, rekao je Tsomo. “To nije naša tradicionalna religija. To je strana religija.”

No ona ga je i dalje pozivala u crkvu. Govorila je o mladima i kako su svirali gitaru i pjevali.

“Lijepi su”, rekla je.

Tsomo je otišao u crkvu sa svojom tetom. Svidio mu se australski govornik i njegovi kolege. Nikad prije nije upoznao strance, a bili su mu zanimljivi. Uživao je i u glazbi. Bilo je doista lijepo. Kao i njegova teta, osjećao je nešto drukčije u vezi s crkvom. Osjetio je nešto što nikada prije nije osjetio. “Ovo su stvarno dragi ljudi”, pomislio je. “Uvijek su tako nasmiješeni.”

Tsomo se više puta vraćao u crkvu nakon prvog posjeta. Postao je adventist. U njegovom je srcu rasla želja da podijeli svoju ljubav prema Isusu. Ali kako?

Godinu dana nakon što je postao adventist, Tsomo je otišao na selo posjetiti prijatelje. Svi mjesni tinejdžeri su ga poznavali i primijetili su da je nešto drukčiji.

“Tako si drukčiji u odnosu na prije”, rekla je jedna djevojka.

“Promijenio si se”, rekao je drugi mladić. “Što se dogodilo?”
“Upoznao sam Boga”, rekao je Tsomo.

Tinejdžeri su se nasmijali. Nisu bili kršćani i nisu vjerovali u Boga.

U to vrijeme u tom području kiša nije pala šest mjeseci. Trava je bila smeđa i suha. To je bila velika nevolja. Trava je bila potrebna za hranjenje konja, krava, ovaca, koza i deva, na koje se Mongoli oslanjaju za hranu, vunu i prijevoz.

Bilo je potrebno čudo da suša prestane, a tinejdžeri su odlučili iskušati Tsomovog Boga.

“Ako tvoj Bog stvarno postoji, trebao bi se moliti za kišu”, rekao je jedan mladić.

Drugi su se složili.

“Da vidimo što tvoj Bog može učiniti”, rekao je drugi mladić.

Tsomo je okupio sve tinejdžere.

“U redu, učinimo to”, rekao je. “Pomolimo se zajedno.”

Molio je Boga za kišu.

Sljedećeg jutra kiša je stigla. Kišne kapi su isprva padale lagano, ali onda se nebo otvorilo i počelo je pljuštati.

Tinejdžeri su bili jako iznenađeni. Dotrčali su do Tsomoa, uzvikujući: “Pada kiša! Pada kiša!”

Neki od njih počeli su vjerovati u Boga.

“Vau, tvoj Bog je stvaran”, rekao je jedan mladić.

“Želim doznati više”, rekao je drugi.

Tsomo je okupio malu skupinu od deset tinejdžera. Čitao im je Bibliju, molio se s njima i učio ih kršćanskim pjesmama. Skupina se sastajala svaki dan čitavih mjesec dana. Zatim se Tsomo vratio svojoj kući u gradu.

Prošlo je nekoliko godina od čudesne kiše. Tsomo je postao adventistički pastor i danas služi u glavnom gradu Mongolije, Ulaanbaataru. U kraju u kojem se dogodilo čudo nije osnovana adventistička crkva. Ali mladi koji su svjedočili kiši

ostaju vjerni Bogu. Nekoliko njihovih roditelja također je prihvatilo Boga.

“Tamo nema crkve, niti pastora, ali oni vjeruju u Boga još i danas”, kaže Tsomo.

Oni vjeruju nakon što su vidjeli nešto drukčije o Bogu Neba.

Dio darova trinaeste subote ovog tomjesečja odlazi za novi rekreacijski centar za djecu u glavnom gradu Mongolije, Ulaanbaataru, gdje će djeca i njihovi roditelji moći naučiti da postoji nešto drukčije u vezi s Bogom Neba. Hvala vam za vaše velikodušne darove za taj projekt trinaeste subote, 29. ožujka.

Povezano s iskustvom

- ◆ Pokažite Ulaanbaatar na zemljovidu.
- ◆ Tsomo je nadimak. Njegovo puno ime je Tsolmonbayar.
- ◆ Preuzmite slike o ovom iskustvu s Facebooka: bit.ly/fb-mq.
- ◆ Preuzmite misijske objave i zanimljive činjenice iz Sjeverne azijskopacifičke divizije: bit.ly/nsd-2025.

11. siječnja 2025.

Naporna djevojka

Mongolija

Elberel se razljutio tijekom karantene zbog virusa covid-19. Studirao je u školi Tusgal, jedinoj adventističkoj školi u Mongoliji, a ona je bila među prvima koja je prešla na online nastavu. Nije uživao svakodnevno sjediti pred zaslonom računala, dok su se djeca koja su išla u državnu školu smijala i zabavljala.

Pitao je majku može li se prebaciti u državnu školu.

Majka je rekla da joj ne smeta, ali otac je rekao *ne*. Bio je adventistički pastor i studirao je daleko od kuće na Sveučilištu Andrews u Sjedinjenim Američkim Državama. Otac je rekao majci: “Nisam u Mongoliji da bih ti pomogao. Ali ne možemo riskirati budućnost našeg sina šaljući ga u državnu školu. Mogao bi steći loše navike.” Zato se majka predomislila i rekla Elberelu da mora ostati u adventističkoj školi.

Elberel, međutim, nije odustajao. Pitao je oca: “Što će biti sa sljedećom godinom?”

Otac nije popuštao.

Vidjevši da je beskorisno nastavljati, Elberel više ništa nije pitao.

Ali tada je i javna škola prešla na online nastavu, a Elberel više nije vidio drugu djecu kako se smiju i zabavljaju. Osjećaj hitnosti za promjenom škole je prošao.

Nakon završetka karantene i ponovnog otvaranja svih škola, Elberel je ponovno počeo razmišljati o državnoj školi. Razlog je bila djevojka iz njegovog razreda. Činilo se da se voli svadati s njim i vrijeđati ga.

Nakon dva mjeseca Elberelu je bilo dosta. Mislio je da će biti lakše promijeniti školu nego trpjeti tu djevojku. Nazvao

je svojeg oca, koji je još studirao na Sveučilištu Andrews.

“Jedna djevojka me stalno vrijeđa”, rekao je. “Želim se prebaciti u državnu školu.”

Otac je pokušao odgovoriti Elberela od njegovog plana.

“Ne možeš se prebacivati u drugu školu zbog takve situacije”, rekao je. “Još više učenika će te vrijeđati u javnoj školi.”

Ali Elberel nije odustajao i otac je popustio. “Dopustit ću ti da se prebaciš sljedeće školske godine”, rekao je.

Tijekom ljeta otac se predomislio, ali Elberel je ostao uporan u svojoj odluci da ide u državnu školu. U adventističku školu je išao od drugog razreda i bio je siguran da bi mu bio dobar izazov ići u školu negdje drugdje. Molio je majku da mu dopusti premještaj. Na kraju su njegovi roditelji pristali, ali otac ga je upozorio da bude oprezan.

“Ne obaziri se na učenike koji imaju loše navike”, rekao je.

Elberel je obećao da hoće.

Prvi dan u javnoj školi za Elberela je bilo veliko iznenađenje. Činilo se da mnogi dječaci u njegovom razredu stalno koriste električne cigarete. Stalno su se i vrijeđali. Nakon škole su se družili i pili alkohol. Elberel nije želio takve prijatelje.

Štoviše, Elberel je imao problema s ručkom. U adventističkoj školi djeca su svaki dan dobivala vegetarijanski obrok u blagovaonici, ali državna škola nije imala blagovaonicu. Elberel je morao tražiti mjesto za kupnju hrane na ulici.

Kako su dani prolazili, Elberel je shvatio da ima još jedan izazov. Nastava nije bila zahtjevna. Već je znao sve što se učilo.

Nakon mjesec dana Elberelu je bilo dosta. Poželio je da je poslušao oca, ali bilo mu je neugodno priznati da je pogriješio. Molio se: “Bože, što da radim? Trebam li ostati u javnoj školi, gdje sam okružen lošim utjecajima i gdje ne učim ništa novo? Ili bih se trebao vratiti u adventističku školu i imati nevolje s tom djevojkom?”

Sutradan je majka pitala Elberela o njegovim predavanjima. Čuvši da ne uči ništa novo, upitala je: “Želiš li se vratiti u adventističku školu?”

Pitanje je bilo poput glazbe za Elberelove uši. Osjetio je da mu Bog uslišava molitvu. “Da”, rekao je. “Želim se vratiti.”

Kad je otac čuo vijest, bio je sretan.

“Nije prekasno”, rekao je. “Još uvijek se možeš vratiti.”

Elberel je morao pričekati još nekoliko dana prije nego što se može vratiti u školu Tusgal. Jedva je čekao, i imao je zamisao kako se nositi s napornom djevojkom. “Namjeravam je zanemarivati”, rekao je. “Moj otac je rekao da ona ne bi bila toliko naporna da je jednostavno zanemarujem.”

Škola Tusgal, koja se nalazi u Ulaanbaataru u Mongoliji, primila je dio prethodnih darova trinaeste subote kako bi se proširila novim učionicama i knjižnicom. Hvala vam za vaš velikodušni dar trinaeste subote u ovom tromjesečju, koji će pomoći u otvaranju rekreacijskog centra za djecu u Ulaanbaataru, u kojem će moći upoznati Isusa.

Povezano s iskustvom

- Pokažite Ulaanbaatar na zemljovidu.
- Preuzmite slike o ovom iskustvu s Facebooka: bit.ly/fb-mq.
- Preuzmite misijske objave i zanimljive činjenice iz Sjeverne azijskopacifičke divizije: bit.ly/nsd-2025.

18. siječnja 2025.
“Oni su doušnici”
Mongolija

Majka je bila uzrujana kad je njezina 22-godišnja kći Debbie počela odlaziti u adventističku crkvu u Mongoliji.

“Ne idi na sastanke Amerikanaca”, rekla je. “Oni su strani doušnici.”

Bio je rujan 1992. godine, a Mongolija je bila u postkomunističkoj tranziciji.

Majčin bijes je porastao kad je Debbie odlučila predati svoje srce Isusu na krštenju 1993. godine. Debbie je bila prva adventistička obraćenica u Mongoliji nakon pada komunizma.

“Amerikanci su loši ljudi”, govorila je majka. “Oni su uhođe i uništiti će našu zemlju tako što će osvojiti naša srca, a zatim nas iskoristiti.”

Kršćanstvo nije tradicionalna religija u Mongoliji, a majka je zapravo smatrala da su sve religije loše. Bila je čvrsta ateistica i podržavala je komunizam. Njezinim utjecajem mnogi su postali članovi Komunističke partije. Za svoj ideološki rad bila je nagrađena posebnom značkom Marxa, Engelsa i Lenjina, koju je ponosno nosila.

Činilo se da nema načina da se majka ikada predomisli vezano uz Boga.

Debbie je napustila Mongoliju na dvije godine kako bi studirala na Adventističkom međunarodnom institutu naprednih studija (AIIAS) na Filipinima. Kad se vratila kući, pozvala je majku u malu skupinu za proučavanje Biblije koju je osnovala. U to se vrijeme adventistička crkva u Mongoliji sastojala uglavnom od mladih ljudi, a ta mala skupina za proučavanje Biblije bila je usmjerena na starije ljude. Prvih pet

članova skupine bile su majka, njezine dvije sestre, majka prvog mongolskog pastora i majka još jednog člana crkve.

Majka je bila vrlo oprezna u vezi s malom skupinom za proučavanje Biblije, ali je također bila znatijeljna. Vidjela je promjenu u Debbie. Nekad ponosna, Debbie je postala blaga. Nekada je voljela zapovijedati, ali postala je poslušna majci i poštovala je sestru.

“Promijenila se”, pomislila je majka. “Što ju je natjeralo da se promijeni?”

Tada se i sama Debbiena sestra, koja se nekoć žestoko protivila kršćanstvu — krstila. Majka je vidjela da se i ona promijenila.

To je bilo dovoljno. Godine 2000. majka se odlučila pouzdati u nebeskog Boga. Krstila se i pridružila budućoj mjesnoj adventističkoj crkvi u dobi od pedeset i tri godine. Zapravo, svih pet članova male skupine za proučavanje Biblije završilo je krštenjem.

Nekoć odana pratiteljica Lenjina, majka je postala gorljivi svjedok za Boga. Nekad tražiteljica budućih članova za Komunističku partiju, postala je tražiteljica izgubljenih ovaca za Božje kraljevstvo. Kroz njezin utjecaj mnogi su ljudi predali svoja srca Isusu.

Majka je bila vjerna sve do svoje smrti. Ne samo da je voljela Boga, nego je voljela i davati Bogu. Kad je toliko oslabila da više nije mogla ići u crkvu, održavali su kućnu crkvu u njezinom domu. Rekla je da bogoslužje nije bilo potpuno bez novčanih prinosa pa je, na njezin zahtjev, kutija za prikupljanje donesena pred krevet kako bi mogla osobno predati dar.

Majka je umrla od raka žučnog mjehura u sedamdeset i četvrtoj godini 2020. godine. No, ostala je svjedok i nakon smrti.

Tradicionalni mongolski sprovod obično uključuje mnoge skupe običaje. No, na njezin zahtjev pokopana je na običnom kršćanskom sprovodu. Njezin se sprovod toliko razlikovao od

uobičajenih sprovoda da je njezina rodbina ostala u čudu. Shvatili su da je u kršćanstvu nešto drukčije.

“Vau, kakav miran sprovod”, rekao je jedan od rođaka.

“Želio bih da mi sprovod bude takav”, rekao je drugi.

Ali majčino svjedočenje nije završilo na tome. Ona nastavlja propovijedati sa svojeg nadgrobnog spomenika. Taj spomenik sadrži obećanje iz Izaije 30,18: “Blago svima koji čekaju Boga.”

Malo prije nego što je umrla, rekla je Debbie: “Moja je nada u Kristu. Želim spavati dok On ne dođe.”

Sada majka čeka na Gospodina da je podigne tog veličanstvenog jutra.

Hvala vam za vaše darove trinaeste subote koji pomažu u nastavku misionarskog rada majke, čije je ime Cerenjav Danzan — i ostalih vjernih adventista koji danas spavaju u svojim grobovima u Mongoliji. Dio darova od ovog tromjesečja pomoći će u otvaranju rekreacijskog centra za djecu u Ulaanbaataru, koji će njima i njihovim roditeljima pomoći da upoznaju Isusa.

Povezano s iskustvom

- ◆ Pokažite Ulaanbaatar na zemljovidu.
- ◆ Pogledajte kratki video majke kako prilazi svoje darove iz bolesničkog kreveta: bit.ly/Mom-Mongolia.
- ◆ Preuzmite slike o ovom iskustvu s Facebooka: bit.ly/fb-mq.
- ◆ Preuzmite misijske objave i zanimljive činjenice iz Sjeverne azijskopacifičke divizije: bit.ly/nsd-2025.

25. siječnja 2025.

Potruga za odgovorima (1)

Mongolija

Bilješka urednika: Ovo je priča o tome kako je Bold Batsuk, prvi adventistički pastor u Mongoliji, predao svoje srce Bogu ranih 1990.-ih.

Kad god je Bold imao neko pitanje, otrčao bi do svojeg oca.

“Bojim se mraka,” rekao je. “Zašto se toliko bojim mraka?”

“To je samo tvoja mašta,” odgovorio je otac.

Tada je dječak čuo kako netko govori o Bogu i đavlu. Otrčao je do oca.

“Postoje li doista đavao i Bog?” upitao je on.

“Sve je to u tvojoj mašti”, rekao je otac.

Bold je vjerovao svojem ocu. Vidio je kako otac čita mnogo knjiga, pa je smatrao da sigurno ima i mnogo znanja.

Ali ostao je u strahu od mraka. A nije bio ni toliko siguran da Bog ne postoji. Nije razumio zašto, ali osjećao je da Bog mora biti živ negdje u svemiru.

Iako je Bold bio mlad, bio je vrlo ozbiljan. Ozbiljno je razmišljao o svojoj budućnosti. Kad je razmišljao o svojoj budućnosti, razmišljao je o smrti. Smrt ga je plašila.

“Zašto umiremo?” zapitao se. “Što se događa nakon smrti? Je li ovaj život sve?”

Jednog dana otac se razbolio. Bio je nekoliko mjeseci u bolnici na liječenju. Tijekom jednog posjeta, Bold je primijetio tragove na očevim leđima od injekcija koje su mu davale medicinske sestre.

“Zašto ti moraju dati toliko injekcija?” upitao je.

“Bolestan sam, pa moram dobiti injekcije”, rekao je otac.

Boldu je bilo žao oca.

Otac je postajao sve slabiji. Konačno, nije mogao sâm jesti, a hrana mu je bila priređena kao hrana za novorođenčad i pomiješana s vodom. Netko ga je hranio žlicom, masirajući mu grlo kako bi lakše gutao.

Jednog poslijepodneva, dok se Bold igrao ispred svoje kuće, jedan prijatelj je dotrčao.

“Tvoj otac je mrtav! Tvoj otac je mrtav!” — viknuo je dječak.

Bold je pomislio da se dječak želi našaliti i razbjesnio se.

“Zašto se moraš tako šaliti?” pitao je.

“To je istina”, odgovorio mu je dječak. “Traže te.”

Bold je otrčao kući. Ispred kuće stajala su kola hitne pomoći. Nitko ga nije pustio unutra da vidi oca. Bold je shvatio da je otac umro. Imao je samo četrdeset godina. Bold je tada imao trinaest godina.

Dječak je plakao i pitao: “Zašto? Zašto?”

Nije čuo nikakav odgovor.

Po prvi put je razgovarao s Bogom za kojeg je njegov otac rekao da ne postoji.

Rekao je: “Ne vidim nikakav razlog zašto se to događa.”

Nije čuo nikakav odgovor.

Bold je bio blizak s ocem i nije mogao zamisliti život bez njega. Pitao se: “Ako ćemo svi umrijeti, koja je svrha života?”

Nije čuo nikakav odgovor.

Bold se bojao mraka. Ali sada su njegovi strahovi rasli jer je u tami noći imao uznemirujuće snove o svojem ocu. U snovima je pitao oca: “Zašto si nas napustio?”

Nije čuo nikakav odgovor. Kako je samo želio da otac bude u blizini, pa da odgovori na njegova pitanja.

Otac je bio jedini u obitelji koji je zaradivao. Bez njega su vremena postala teška. Bold je također postao jako ogorčen.

Pomislio je: “Otac bi možda bio živ samo da se bolje brinuo o sebi i ranije otišao u bolnicu.”

Majci je također užasno nedostajao otac. Imala je i pitanja. Počela je posjećivati učitelja tradicionalne mongolske religije koji je tvrdio da ima odgovore.

Bold je primijetio da je majka izgledala sretnija nakon svakog posjeta. Bio je znatiželjan da sazna može li učitelj odgovoriti na njegova pitanja.

“Mogu li otići i posjetiti ga?” upitao ju je on.

“Idemo zajedno”, odgovorila je majka.

Molite za narod Mongolije koji, poput Bolda, traže odgovore. Dio darova od trinaeste subote ovog tromjesečja pomoći će u otvaranju rekreacijskog centra u Ulaanbaataru u Mongoliji, za drugu djecu koja imaju neodgovorena pitanja. Hvala vam što namjeravate priložiti velikodušne darove trinaeste subote, 29. ožujka.

Povezano s iskustvom

- ◆ Pokažite Ulaanbaatar na zemljovidu.
- ◆ Preuzmite slike o ovom iskustvu s Facebooka: bit.ly/fb-mq.
- ◆ Preuzmite misijske objave i zanimljive činjenice iz Sjeverne azijskopacifičke divizije: bit.ly/nsd-2025.

1. veljače 2025.

Učiteljev pomoćnik (2)

Mongolija

Bilješka urednika: Ovo je iskustvo Bolda Batsuka, prvog adventističkog pastora u Mongoliji, koji je predao svoje srce Bogu ranih 1990-ih. Nastavljamo s 13-godišnjim Boldom, koji je tražio odgovore o neočekivanoj smrti njegovog oca. Primijetio je da njegova majka odgovore na svoja pitanja pronalazi kod učitelja tradicionalne mongolske religije. Majka je pristala odvesti dječaka k učitelju.

Mnogi su se ljudi svakodnevno okupljali ispred učiteljeve kuće u Mongoliji tražeći savjet kako riješiti svoja različita pitanja.

Ljudi su sjedili i čekali da ih pozovu u kuću.

Kad je netko ušao u kuću, učitelj je upitao: “Koja je tvoja nevolja?”

Zatim je dugo slušao. Nakon toga je otvorio svoje svete spise i pjevao nešto iz njih na tibetanskom jeziku.

Nitko nije razumio što je rekao, jer nitko nije govorio tibetanski, ali ljudi su izlazili iz kuće sretni.

Učitelj nije mogao reći Boldu zašto mu je otac umro, ali dječak je bio zadivljen njime i njegovim svetim spisima. Bold je pomislio: “Kad bih mu mogao nekako pomagati, mogao bih provoditi više vremena s njim, i to bi bio dobar način da prestanem ići u školu!”

Kod kuće je rekao majci: “Možda ću i ja postati učitelj. Možeš li pitati svojeg učitelja bi li me poučavao?”

Majka je oklijevala, ali je pristala pitati.

Nekoliko dana kasnije vratila se iz učiteljeve kuće s velikim osmijehom.

“Učitelj je bio tako sretan kad sam mu rekla tvoj zahtjev”, rekla je. “Rekao je da već dugo želi biti učitelj jednom dječaku.”

Bold je otišao živjeti s učiteljem. Svakog jutra u šest sati učitelj je drvenom palicom budio Bolda. Tada je Bold sjedio satima, učeći tibetanski jezik i pamteći stranice iz svetih spisa. Imao je mnogo obveza, kuhao je za učitelja i čistio kuću.

Bold je živio s učiteljem dvije godine. Naučio je napamet sve stranice koje mu je učitelj predložio. Radio je sve što je on tražio. Kad je imao šetnaest godina, učitelj ga je odveo u samostan gdje se mogao školovati kako bi i on postao učitelj.

Glavni učitelj u samostanu ispitivao je Bolda. “Što si naučio?” upitao ga je on. “Možeš li otpjevati ovaj tekst? Znaš li pjevati ovaj tekst?”

Bold, dječak koji je nekoć postavljao mnoga pitanja, sada je mogao dati mnoge odgovore iz svetih spisa.

Glavni učitelj je bio zadivljen.

“Dobro je poučen”, rekao je Boldovu učitelju. “Ali upravo smo prihvatili neke druge dječake i nemamo više mjesta. Ako se vrati sljedeće godine, uzet ćemo ga.”

Bila je to prekretnica. Budući da se Bold nije mogao školovati za učitelja, želio se vratiti u redovnu školu. Vratio se kući majci i sestri, koja mu je bila blizanka.

Bold dvije godine nije išao u školu i bio je daleko iza svojih bivših kolega. Ali želio je ponovno učiti s njima.

Majka je razgovarala s ravnateljem škole i on je pristao dopustiti Boldu da dva mjeseca uči sa svojim starim kolegama. Ako uspije držati korak s njima, mogao bi ostati u razredu.

Bold je sjedio u prvom redu. Za razliku od prije, kad je imao trinaest godina, sada je bio željan učenja.

Na njegovo iznenađenje, školske zadaće bile su lake, i brzo je postao jedan od najboljih u razredu. Njegovi kolege iz razreda nisu mogli razumjeti zašto mu ide tako dobro. Propustio je dvije godine školovanja dok su oni učili. Bold je tek

kasnije shvatio da su mu dvije godine učenja tekstova napamet pročistile i disciplinirale um, omogućivši mu da s lakoćom izvršava školske zadaće.

Nakon završene srednje škole, Bold je odlučio naučiti engleski i postati profesor engleskog jezika. Već je govorio mongolski i ruski, a smatrao je da mu treći jezik ne bi bio previše težak.

Ali nakon nekoliko dana sveučilišne nastave, nije uspio. Engleski je bio mnogo teži nego što je očekivao. Pita se što učiniti. Njegova sestra blizanka imala je prijedlog. Upoznala je neke Amerikance i oni su je učili engleski. "Dođi upoznati Amerikance", rekla je.

Bold se počeo zanimati.

Kasnije mu je sestra pokazala Novi zavjet na mongolskom jeziku.

"Amerikanci su kršćani", rekla je. "Oni govore o Kristu."

Bold je bio uznemiren. "Nemoj više ići k njima", rekao je. "U Mongoliji imamo našu tradicionalnu religiju."

Ali njegova sestra nije htjela slušati. "Ti ljudi su stvarno dragi", rekla je.

Bold se nastavio mučiti sa svojim satovima engleskog. Jednog dana, dok je sjedio nad zadaćom, sjetio se Amerikana. Pomislio je: "Možda bi mi mogli pomoći s engleskim." Obecao je sebi da će im, ako Amerikanci progovore o kršćanstvu, pokazati da je njihova religija krajnje neprihvatljiva za Mongole. Pita se sestru može li ih upoznati.

Sestra je rekla Amerikancima za svojeg brata. Jedan od njih je odgovorio: "Dovedi ga u našu kućnu crkvu u subotu!"

Molite se za narod Mongolije koji, poput Bolda, traži mnoge odgovore. Dio darova od trinaeste subote ovoga tromjesečja pomoći će u otvaranju rekreacijskog centra u Ulaanbaataru u Mongoliji, za drugu djecu koja imaju neodgovorena pitanja. Hvala vam što namjeravate priložiti velikodušne darove za trinaestu subotu, 29. ožujka.

Povezano s iskustvom

- ◆ Pokažite Ulaanbaatar na zemljovidu.
- ◆ Preuzmite slike o ovom iskustvu s Facebooka: bit.ly/fb-mq.
- ◆ Preuzmite misijske objave i zanimljive činjenice iz Sjeverne azijskopacifičke divizije: bit.ly/nsd-2025.

8. veljače 2025.

Treba dati priliku Bibliji (3)

Mongolija

Bilješka urednika: Ovo je iskustvo o tome kako je Bold Bat-suk, prvi adventistički pastor u Mongoliji, predao svoje srce Bogu ranih 1990-ih. Priča se nastavlja Boldom koji se mučio učeći engleski na sveučilištu u Mongoliji. Tražio je svoju sestru da ga upozna s Amerikancima koji su nju poučavali engleski te učili o Bogu. On je bio odlučan u tome da nauči engleski, te ako bude potrebno, pokazati im da kršćanstvu nije mjesto u Mongoliji.

Amerikanci se nisu sastajali u crkvi, nego u dnevnoj sobi svoje kuće.

Ljubazno su pozdravili Bolda kad je došao sa svojom sestrom blizankom u njihovu kućnu crkvu u glavnom gradu Mongolije, Ulaanbaataru.

Bilo je to vrlo neobično iskustvo za Bolda. Dvadesetak ljudi sjedilo je u krugu na podu i pjevalo iz pjesmarice. Riječi pjesama činile su se Boldu tako čudnima. Bio je zbunjen, ali to ga je zabavljalo. Pomislio je: "Što misle pod 'hosana'? Zašto pjevaju o 'Janjetu'?" Držao je pjesmaricu preko lica kako bi sakrio smijeh.

Nakon pjesama, Amerikanci su vodili sat subotnje škole. Govorili su o snu kralja Nabukodonozora iz Daniela 2.

Bold je bio iznenađen i imao je mnogo pitanja. Ali šutio je. Zatim je jedan od Amerikanaca održao kratku propovijed. Boldu nijedna riječ nije imala smisla. Propovjednik je govorio o slici iz knjige Otkrivenja koju Bold nije razumio. Propovjednik je govorio o Isusovom povratku, a Bold se pitao: "Kamo je otišao i zašto se mora vratiti?"

Nakon ručka ta je skupina otišla u sirotište kako bi s djecom održali kreativne radionice.

Kad se Bold te večeri vratio kući, osjećao se dobro. Bio je to dobar dan i on je uživao pomažući djeci. "Morat ću dati priliku Amerikancima", pomislio je. "Možda bih trebao poslušati njihove zamisli."

Željno je čekao sljedeću subotu.

Nakon subotnje propovijedi sjeo je s Amerikancima i slušao. Ono što je čuo bilo je vrlo različito od onoga što su ga do tada učili. Amerikanci su otvorili Bibliju u Knjizi Postanka i podijelili izvještaj o stvaranju. Bold se počeo jako zanimati.

Kao dječak, dvije je godine učio s učiteljem tradicionalne mongolske religije, ali njegov učitelj nije mogao objasniti podrijetlo života. Učitelj je ispričao legendu o tome kako se prašina skupila i oblikovala Zemlju. Ali legenda nije objasnila podrijetlo vode, zraka i živih bića. Na ta pitanja učitelj nije imao odgovore. Ali Biblija je imala jasne odgovore o svemu tome.

Bold je imao mnoga pitanja i počeo ih je postavljati. Američki misionari odgovarali su na njegova pitanja iz Biblije. Kad su saznali da zna ruski, dali su mu rusku Bibliju. U to je vrijeme na mongolskom jeziku bio dostupan samo Novi zavjet, pa je Bold s ruskim prijevodom Biblije imao pristup cijeloj Božjoj riječi.

Njegove treće subote u crkvi misionar je rekao: "Zašto ne bi poučavao djecu starozavjetnim izvještajima uz pomoć filca?"

Bold je bio iznenađen. Nije se osjećao stručnim da ikoga poučava o Bibliji.

Misionar ga je potaknuo da pokuša. "Samo izvoli!" ponudio mu je.

Izazov se Boldu činio smislenim, pa je pristao.

Tog je tjedna pažljivo čitao ruski Stari zavjet i radio bilješke na mongolskom. U petak je otišao do kuće misionara i odabrao filc koji je želio upotrijebiti sljedećeg dana. U subotu

je na mongolskom jeziku iznosio događaje iz Starog zavjeta kućnoj crkvi koja je bila oduševljena.

Kod kuće je Bold nastavio čitati Bibliju i pronašao je odgovore na sva svoja pitanja. Naučio je da su Bog i đavao stvarni. Pročitao je u Postanku 3 da je đavao, prurušen u zmiju, donio grijeh i smrt na svijet. Također je pročitao da je Bog iznio plan za spas čovječanstva. Kao zaključak svega, naučio je da smrt nije kraj, i da ljudi koji vjeruju u Isusa imaju vječni život. U Ivanu 3,16 čitao je: “Jer Bog je tako ljubio svijet da je dao svoga Sina Jedinorođenoga da nijedan koji u njega vjeruje ne propadne, nego da ima život vječni.”

Predao je svoje srce Isusu.

Danas je Bold dužnosnik Adventističke crkve u Mongoliji. On ne samo da je prvi mongolski adventistički pastor, već i prvi mongolski pastor. On tečno govori engleski jezik.

“Iz Biblije sam naučio o Bogu punom ljubavi koji nas je stvorio i, kad smo zgriješili, došao da nas spasi. To je bilo privlačnije od svega što su me prije učili. Dao sam priliku Bibliji i zato sam danas adventist.”

Rekao je da je, iako je patio nakon očeve smrti, zbog toga pronašao Boga.

“Iako je to bila tragedija u mojem životu, na kraju se pokazalo dobro,” rekao je. “Dolaskom Kristu pronašao sam odgovore na sva svoja pitanja. Bog je bio sa mnom sve to vrijeme.”

Molite za narod Mongolije koji, poput Bolda, traže odgovore. Dio darova trinaeste subote ovog tromjesečja pomoći će u otvaranju rekreacijskog centra u Ulaanbaataru u Mongoliji, za drugu djecu koja imaju mnoštvo neodgovorenih pitanja. Hvala vam što namjeravate priložiti svoje velikodušne darove ove trinaeste subote, 29. ožujka.

Povezano s iskustvom

- ◆ Pokažite Ulaanbaatar na zemljovidu.
- ◆ Preuzmite slike o tom iskustvu s Facebooka: bit.ly/fb-mq.
- ◆ Preuzmite misijske objave i zanimljive činjenice iz Sjeverne azijskopacifičke divizije: bit.ly/nsd-2025.

15. veljače 2025.

Nemogući san

Mongolija

Bilješka urednika: Eegii je bila među prvim učiteljima koji su predavali u jedinoj adventističkoj školi u Mongoliji kad je škola otvorena, 2009. godine. Upravo je bila diplomirala na mongolskom sveučilištu i nije imala iskustva s poučavanjem u adventističkoj školi. Nitko od učitelja u školi nije imao iskustva s poučavanjem u adventističkoj školi, a oni su trebali voditi prvu godinu razrednog odjela od trinaestero djece s molitvom i ljubavlju. Danas škola Tusgal ima 250 učenika. Ovo je Eegijina priča.

Eegii je predavala u adventističkoj školi u Mongoliji, ali se i sama željela dodatno obrazovati. Pitala se: “Kako mogu bolje pokazati Božju ljubav?”

Godine su prolazile, a Eegii je pohađala seminare o adventističkom obrazovanju u Mongoliji. Ali seminari su bili kratki, a Eegii je čeznula za više. Molila se. Svojim je molitvama dodala studij na Adventističkom međunarodnom institutu za napredne studije (AIIAS), kad je saznala da nudi magisterij iz obrazovanja na Filipinima. Ali njezin se san činio nemogućim. Molila se deset godina. Tada je Sjeverna azijskopačička divizija, čije područje uključuje Mongoliju, ponudila Eegii stipendiju za studiranje na AIIAS-u. Eegii je bila presretna! Bog je uslišao njezine molitve. Ali nije znala može li prihvatiti stipendiju koja je pokrivala samo njezino obrazovanje. I dalje bi morala plaćati stan, druge troškove i hranu. Imala je i muža i dva sina školske dobi koje nije mogla ostaviti. Trebala bi i karte za let na Filipine, a njezini bi dječaci trebali novac za školovanje u tamošnjoj adventističkoj školi.

Eegii se molila i molila. Njezin se san činio nemogućim. Tada su ona i njezin suprug odlučili iskoračiti u vjeri. Prodali su automobil i sav namještaj. Ali kad su dodali novac svojoj obiteljskoj ušteđevini, još uvijek nisu imali dovoljno.

Te večeri je Eegii otišla u krevet zabrinuta.

Dok je spavala, usnula je san. Koračala je naprijed-natrag u maloj prostoriji bez ikakvih vrata i prozora. Bila je zarobljena. Tada joj je Bog dao komad papira i rekao: "Ja ću ti pomoći." Trenutak kasnije, sjedila je na stražnjem sjedalu kamioneta i vozila se cestom. Kamion se zaustavio na željezničkom prijelazu, prošao je vlak i kamionet je krenuo dalje. Eegii se probudila bez svih briga. U ušima su joj odzvanjale Božje riječi: "Ja ću ti pomoći." Eegii više nije bila zabrinuta, ali još uvijek nije znala što treba činiti. Njezin se san činio nemogućim.

Nekoliko dana kasnije, dok je Eegii išla u crkvu na bogoslužje, za oko joj je zapeo neobičan prizor. Iz niza privatnih garaža raslo je veliko stablo. Korijenje stabla bilo je duboko uraslo u betonski krov garaža. Eegii je pomislila: "Nemoguće je da drvo raste na betonskom krovu."

Odmah su joj na pamet pale riječi anđela upućene Mariji: "Jer Bogu ništa nije nemoguće." (Luka 1,37)

Pomislila je: "Bog mi pokazuje da je Njemu sve moguće!"

Eegii je snimila stablo mobitelom i pokazala ga svojim prijateljima u crkvi. Nije sumnjala da će ona i njezina obitelj otići na Filipine.

Upravo se to i dogodilo. Tijekom sljedećih nekoliko tjedana Eegii je kupila avionske karte i napustila Mongoliju. Bog ju je čak blagoslovio na putu za Filipine. Imala je šestosatno presjedanje kako bi promijenila avion u Turskoj, i morala je provesti vrijeme s dvoje rođaka koji tamo žive.

Kad je stigla u AIAS, bila je sama, baš kao što je bila sama u stražnjem dijelu kamioneta u snu. Ali vjerovala je da će joj Bog pomoći. Vjerovala je da drvo može izrasti iz betonskog krova. Molila se i čekala. Dva mjeseca kasnije, nje-

zin je muž prodao posljednje stvari koje su posjedovali, pa su on i njihova dva sina imali novčanih sredstava da joj se pridruže.

Danas obitelj živi na AIIAS-u dok Eegii studira za svoj magisterij iz obrazovanja. Ne može biti sretnija. Njezin nemoguć san se ispunjava. Stječe adventističko obrazovanje i jedva čeka da kod kuće podijeli Božju ljubav na nove načine.

“Trebamo gledati u Boga, a ne u svoje nemogućnosti, i trebamo ići naprijed u vjeri”, kaže ona.

“Kad su Izraelci pobjegli iz Egipta, u strahu su se zaustavili na Crvenom moru”, kaže ona. “Ali onda, kad su zakoračili naprijed u vjeri, vidjeli su kako Bog čudesno razdvaja vodu. Dakle, idite naprijed s Bogom u vjeri, molitvi i zahvaljivanju.”

Molite se za Eegii i ostale učitelje u školi Tusgal, jedinoj adventističkoj školi u Mongoliji. Dio darova trinaeste subote pomogao je školi prijašnjih godina da se proširi novim učionicama i knjižnicom. Hvala vam što namjeravate priložiti velikodušne darove za projekte u ovom tromjesečju u Mongoliji i drugim zemljama Sjeverne azijskopacifičke divizije.

Povezano s iskustvom

- ◆ Pokažite Ulaanbaatar na zemljovidu.
- ◆ Preuzmite slike o ovom iskustvu s Facebooka: bit.ly/fb-mq.
- ◆ Preuzmite misijske objave i zanimljive činjenice iz Sjeverne azijskopacifičke divizije: bit.ly/nsd-2025.

22. veljače 2025.

Knjiga vrijedna čitanja

Južna Koreja

Kad je Yu Jin imala devet godina, majka joj je dala da čita knjigu.

“Budući da puno čitaš, trebala bi pročitati i ovu knjigu”, rekla je. “Ona je na korejskom i engleskom. Prouči je. Čitaj je. To je dobra knjiga.”

Bila je to knjižica *Put Kristu* spisateljice Ellen G. White.

Do tog trenutka Yu Jin je čitala samo knjige na korejskom. Ali majka je htjela da ona nauči i engleski.

Yu Jin je bila poslušno dijete, te je odmah počela čitati.

Čitala ju je svaki dan dok je autobusom putovala u školu i iz škole. Čitala je i tijekom stanke za ručak u školi.

Štivo na engleskom bilo joj je jako teško za čitanje, pa ga je preskočila i završila korejski dio knjige u tjedan dana.

Nije razumjela sve što je pročitala, ali je osjetila snažnu potrebu da se trebala krstiti.

Otišla je do majke.

“Želim se krstiti,” rekla je.

Majka se nasmiješila.

“Kad odrasteš, onda ćeš se moći krstiti,” odgovorila je.

Djeca u Koreji često počinju razmišljati o krštenju kad imaju oko trinaest godina. Ali Yu Jin je imala tek devet godina, a da navrší trinaest godina, bile su joj potrebne još četiri godine. Nije joj se svidjelo što mora čekati. Ali bila je poslušno dijete.

“U redu, dobro”, složila se.

Više nije spominjala krštenje.

Vrijeme je prolazilo, a ona je nastavila odlaziti u crkvu subotom, kao što je to činila i obično. Ali ona je dolazila jer

je željela sudjelovati u radu izviđača i u drugim zabavnim aktivnostima, a ne zato što je htjela blisku vezu s Bogom.

Kad je napunila trinaest godina, krstila se sa svojim prijateljima. Ali tada više nije bila tako uvjerenjena kao kad je imala devet godina.

Kao tinejdžerica, počela je provoditi sve više i više vremena s prijateljima koji nisu bili kršćani, i njezina ljubav za Boga se polako gasila. Jela je sve što i njezini prijatelji, a ponekad je i preskočila odlazak u crkvu subotom. Subotom ujutro je bila umorna i nije joj se dalo ići u crkvu.

Jedan od misionara koji je održavao sastanke primijetio je njezino razočaranje i molio se s njom.

Na Yu Jinino iznenađenje, nekoliko mladih ljudi koje je pozvala, pojavilo se na sljedećem sastanku.

Plamičak vjere je zatreperio u njezinom srcu. Ali uskoro je jaka kiša prijetila prekinuti njihov sastanak. Ona se pomolila i kiša je prestala. Sastanak je protekao sasvim u redu.

Yu Jin je bila nova osoba kad se na jesen vratila u svoju adventističku srednju školu. Revno je pohađala molitvenu skupinu koju su vodili studenti, nazvanu "oni koji kleče" (*kneelers*), koja se sastajala svakog petka navečer nakon bogoslužja. Dobila je novi primjerak knjige *Put Kristu*. Ali ovaj put knjigu nije završila u tjedan dana. Čitala ju je sa skupinom drugih učenika brzinom od otprilike jednog poglavlja tjedno. Za nju je to bilo kao da je prvi put čita.

Yu Jin je rekla da joj je drago što je pročitala *Put Kristu* kad je imala devet godina.

"Kad sam je prvi put pročitala, srce mi je bilo duboko potaknuto da slijedim Isusa i da se krstim", kaže ona.

Još joj je više drago što ju je ponovno pročitala. Kaže da se knjiga ne može pročitati previše puta.

"Gospodin će sigurno ponovno doći", uvjerenjena je ona.

Yu Jin ide u Akademiju Hankook Sahmyook, koja će dobiti dio darova trinaeste subote od ovog tromjesečja za otvaranje

teretane i središta za obučavanje misionara u Seulu u Južnoj Koreji. Hvala vam što namjeravate priložiti svoje velikodušne darove.

Povezano s iskustvom

- ◆ Pokažite Seoul u Južnoj Koreji na zemljovidu.
- ◆ Preuzmite slike o ovom iskustvu s Facebooka: bit.ly/fb-mq.
- ◆ Preuzmite misijske objave i zanimljive činjenice iz Sjeverne Azijskopacifičke divizije: bit.ly/nsd-2025.

1. ožujka 2025.

Akademski misionarski pokret

Južna Koreja

Dio darova projekta trinaeste subote pomaže u obučavanju djece i mladih da budu misionari u Južnoj Koreji. Ovaj projekt predviđa otvorenje središta za obučavanje misionara u Akademiji Hankook Sahmyook u Seoulu u Južnoj Koreji, koja uključuje osnovnu i srednju školu. Program misionarskog obučavanja osnova je adventističkog života u Južnoj Koreji. Iskustvo od ovog tjedna govori o devetnaest tinejdžera koji su se pridružili takvom programu koji se naziva Akademski misionarski pokret.

Prve noći koju je devetnaest južnokorejskih tinejdžera misionara provelo na jednom filipinskom otoku izbila je žestoka oluja.

Tinejdžeri, u dobi od četrnaest do sedamnaest godina, nisu računali na grmljavinsko nevrijeme kad su se pridružili jednogodišnjem misijskom programu obučavanja pod nazivom Akademski misionarski pokret. Dio programa zahtijevao je od njih sudjelovanje u međunarodnom misijskom putovanju, a došli su na udaljeni otok kako bi pomogli u evangelizaciji pod vodstvom južnokorejskog pastora koji je propovijedao.

Oluja koja ih je dočekala prve noći prijetila im je pokvariti planove.

Jedanaest dječaka spavalo je u šatorima postavljenima na betonskom podu djelomično izgrađene crkvene zgrade smještene na pješčanoj plaži. U obližnjoj slamnatoj kući spavalo je osam djevojaka.

Sve je bilo mračno, osim oštrih bljeskova munja koje su parale nebo. Kiša je pljuštala, a vjetar je zavijao. Zgrada bu-

duće crkve nije imala vrata ni prozora, a šatori u kojima su se nalazili dječaci snažno su se tresli.

Tada je južnokorejski pastor počeo buditi dječake.

“Stanje je ozbiljno”, rekao je dvojici dječaka u jednom šatoru. “Moramo ustati i moliti se.”

Zamolio ih je da probude ostale dječake u susjednim šatorima i kažu im da prenesu poruku dok se svi ne okupe na molitvu u slamnatoj kući.

U međuvremenu je direktor programa misije probudio djevojke u slamnatoj kući sa sličnim uputama.

Ubrzo su se tinejdžeri okupili u slamnatoj kući. Zidovi zgrade su se tresli od naleta oluje.

Nitko od tinejdžera ili odraslih do tada nije vidio tako jaku kišnu oluju.

Bilo je četiri sata ujutro.

Svi su kleknuli i molili Boga da zaustavi oluju. Dva sata su se misionari molili dok je vjetar zavijao, munje sijevale i kiša padala. Pastor je zamolio Boga da svima u skupini oprosti grijeh. Tinejdžeri su pjevali molitvene pjesme. Svaka je osoba odvojila vrijeme za osobnu molitvu. Pastor je održao i kratku propovijed o Bogu kao utočištu u oluji.

Oko šest ujutro oluja je počela jenjavati.

Pastor je rekao tinejdžerima da odu u krevet. Vidjevši da im je to prva noć na otoku, nije želio da budu previše iscrpljeni tog prvog dana.

Kad su se svi probudili dva sata kasnije, sunce je sjalo na plavom nebu.

Ta oluja pripremila je pozornicu za ostatak tjedna. Misijско putovanje postalo je vrijeme molitve. Kad god je padala kiša, svi su kleknuli i molili. Kad god bi se netko od tinejdžera suočio sa izazovom, poput pozivanja ljudi da prisustvuju večernjim sastancima, svi su kleknuli i molili se. Tinejdžeri su shvatili da se bore za spasenje duša. Ponekad su kleknuli u parovima i molili se za nekoga koga su tek sreli u obližnjem selu.

Ovo misijsko putovanje pružilo je neka iznenađenja za tinejdžere, koji su kod kuće u Južnoj Koreji navikli na pogodnosti poput tekuće vode i grijanih zahodskih školjki. Na otoku su koristili lopate za kopanje vlastitih zahoda, i kupali su se uz pomoć posuda na otvorenom, ili u oceanu. Nitko se nije bunio.

Svake večeri tinejdžeri su se okupljali u blizini nedovršene crkvene zgrade kako bi čitali Bibliju, razgovarali o proteklom danu i zahvaljivali Bogu za život, hranu i lijepo vrijeme.

Na kraju putovanja sedmero je ljudi kršteno u oceanu. Proučavali su Bibliju s članovima mjesne crkve i donijeli odluku da će se krstiti tijekom evangelizacijskih sastanaka.

Tinejdžeri su se radovali što je sedam ljudi predalo svoja srca Isusu. Vratili su se u Južnu Koreju, izražavajući želju da cijeli život budu misionari za Isusa.

Dio darova trinaeste subote od ovog tromjesečja pomoći će u obučavanju studenata da postanu misionari na Akademiji Hankook Sahmyook u Seulu, u Južnoj Koreji. Vaši će darovi pomoći u otvaranju središta za obučavanje misionara i teretane na akademiji. Hvala vam za vaše velikodušne darove.

Povezano s iskustvom

- ◆ Pokažite Seoul u Južnoj Koreji na zemljovidu.
- ◆ Ovo iskustvo temelji se na intervjuu s 28-godišnjim direktorom Akademijskog misijskog pokreta, Kimi Min Jae.
- ◆ Preuzmite slike o ovom iskustvu s Facebooka: bit.ly/fb-mq.
- ◆ Preuzmite misijske objave i zanimljive činjenice iz Sjeverne azijskopacifičke divizije: bit.ly/nsd-2025.

8. ožujka 2025.

“Ne mogu živjeti ovako!”

Južna Koreja

Jin-seok je imao dvije godine kad mu je otac umro. On se uopće ne sjeća svojega oca.

Njegov otac bio je adventistički pastor u Južnoj Koreji, a majka je sama odgojila Jin-seoka i njegova brata. Njezina je vjera bila i Jin-seokova vjera — sve dok nije postao tinejdžer.

Tada je Jin-seok počeo razmišljati na svoj način i odbio je vjerovati u Boga.

Pomislio je: “Ako Bog postoji, zašto je dopustio da tata umre?”

Dječak je rekao Bogu: “Ako postojiš, možeš i mene ubiti. Ne mogu ovako živjeti!”

Kad je imao petnaest godina, Jin-seok je odlučio da mu je dosta.

Tijekom obiteljskog bogoslužja naglo je ustao i zaklopio svoju Bibliju.

“Mama, nemoj mi više govoriti da vjerujem u Boga”, rekao je.

Uskoro je napustio školu i iselio se iz kuće.

Sljedećih deset godina Jin-seok je pušio, pio i družio se sa svjetovnim prijateljima. Nije imao Bibliju, a mrzio je kršćane, osobito adventiste.

Jednog je dana slučajno završio na imanju adventističkog sveučilišta u glavnom gradu Južne Koreje, Seulu. Bio je u pratnji prijatelja koji je trebao obaviti nešto na Sveučilištu Sahmyook.

Dok je čekao prijatelja, htio je zapušiti, ali pušenje je na sveučilištu bilo zabranjeno. Potražio je mjesto gdje bi mogao pušiti, a da ga ne uoče.

Pronašavši zabačeno područje nalik parku s drvećem i grmljem, sjeo je na klupu i zapalio cigaretu.

Dok je pušio, pogledao je oko sebe i ugledao biblijski redak ugraviran na kamenu. Odjednom je shvatio da se nalazi u sveučilišnom molitvenom vrtu.

Bujica osjećaja ispunila mu je srce. Nije se sjećao svojeg oca, ali je znao da je njegov otac studirao na istom sveučilištu kako bi postao pastor. On se vjerojatno molio u istom molitvenom vrtu.

Tada su se Jin-seokove misli okrenule prema njegovoj majci. Sjetio se da je čuo kako mu je majka jako bolesna. Nekoliko ljudi mu je reklo da će uskoro umrijeti.

Tuga mu je ispunila srce. Otac mu je umro kad je imao dvije godine, a sada je majka umirala kad je imao dvadeset i pet godina.

“Ne mogu ovako živjeti!” — uzviknuo je.

Sada je Jin-seok počeo žaliti svoju majku. Pomislio je: “Mama je izgubila muža. Ima dva sina, ali je i mene izgubila. Slamam joj srce i sada će umrijeti.”

Suze su mu tekle niz obraze.

U sveučilišnom molitvenom vrtu, s upaljenom cigaretom među prstima, razgovarao je s Bogom prvi put nakon mnogo godina.

“Bože, ako postojiš, molim Te, pomози mi”, rekao je. “Molim Te, pomози mami. Ako to učiniš, predat ću Ti svoje srce. Dat ću Ti svoj život.”

Nedugo nakon te molitve, majka se oporavila, a Jin-seok je održao obećanje. Postao je pastor, kao i njegov otac. Diplomirao je na Sveučilištu Sahmyook baš kao i on.

Majka je bila oduševljena!

Ali iskustvo tu nije završilo. Jin-seok se oženio, dobio kći i sada pomaže u podizanju četvorice dječaka iz domova samohranih majki. Prisjećajući se kako je odrastao bez oca, počeo se brinuti za četvoricu dječaka uz podršku članova crkve čiji je pastor u seoskom dijelu Južne Koreje.

Dječaci, koji su sada tinejdžeri, žive sasvim drukčije živote nego Jin-seok u njihovoj dobi, jer vide Jin-seokovu ljubav i znaju da imaju Oca na Nebu koji ih voli još više. Sva četiri dječaka predala su svoja srca Isusu biblijskim krštenjem.

Jin-seok se nada da će oni jednog dana pohađati adventističku srednju školu u Seulu. Nada se da će postati misionari.

Prošlo je vrijeme kad je Jin-seok rekao: "Ne mogu ovako živjeti!" Otkrio je da je život s Bogom vrijedan življenja, i raduje se susretu sa svojim ocem uz Isusov skori dolazak.

Dio darova trinaeste subote u ovom tromjesečju ići će u Akademiju Hankook Sahmyook, gdje se Jin-seok nada poslati svoje posvojene sinove na studij u Južnoj Koreji. Vaši će darovi pomoći u otvaranju središta za obučavanje misionara i dvorane za vježbanje u školi. Hvala vam što namjeravate priložiti svoje velikodušne darove.

Povezano s iskustvom

- ◆ Pokažite Seoul u Južnoj Koreji na zemljovidu.
- ◆ Preuzmite slike o ovom iskustvu s Facebooka: bit.ly/fb-mq.
- ◆ Preuzmite misijske objave i zanimljive činjenice iz Sjeverne azijskopacifičke divizije: bit.ly/nsd-2025.

15. ožujka 2025.

Usvajanje Božje riječi

Južna Koreja

Ovog tromjesečja Sjeverna azijskopacifička divizija stavlja naglasak na poučavanje djece da budu misionari kroz projekt trinaeste subote koji predviđa otvaranje središta za obučavanje na Akademiji Hankook Sahmyook u Južnoj Koreji. Ali jedna majka kaže kako poučavanje djece da budu misionari počinje kod kuće. Ona je sa svojim sinom započela kad je on tek učio govoriti. Prenosimo vam iskustvo o tome kako je Olivia usadila Božju riječ u srca svoje djece.

Kada je David imao osamnaest mjeseci, njegova majka mu je počela čitati četiri male knjige. Svaka knjiga je sadržavala ulomak iz Biblije s jednostavnim crtežima. U prvoj knjizi se nalazio Psalam 1, u drugoj ulomak iz Mateja 5,3-12, u trećoj Ivan 14,1-4, te u četvrtoj 1. Korinćanima 13.

Majka je svojem sinu Davidu čitala knjige kad bi se on ujutro probudio. Čitala je i kad je bilo vrijeme za spavanje. Čitala mu je i tijekom dana.

U samo mjesec dana je mali David, koji je tek učio govoriti, naučio napamet sve četiri knjige. Danas David ima sedam godina i napamet zna 350 do 400 biblijskih redaka.

Kako je to moguće?

Davidovu majku, čije ime je Olivia Kim, na to je potaknula njezina svekrva, koja je svoje četvero posvojene djece naučila čitati i pisati kroz pamćenje biblijskih redaka. Olivia je bila duboko potaknuta kad je vidjela kako je Biblija promijenila malena srca. Kad je ona postala majka, željela je isto učiniti sa svojim sinom. I tako je počela čitati četiri knjižice koje je napisala njezina svekrva.

Dok je čitala, Davidove oči pratile su crteže, a njegove uši slušale su njezin glas. On nije ništa govorio. Nije znao čitati. Ali nakon mjesec dana on je upamtio sve što mu je majka čitala. Kad bi mu majka pokazala crtež, on bi ga prepoznao i ponovio riječi napisane na toj stranici. Majka je bila zapanjena jer je to bilo istodobno kad je on počinjao govoriti i sklapati smislene riječi i rečenice.

Zatim je majka načinila knjižice s recima iz Psalm 121, Levitskog zakonika 6,4-9, poruku trojice anđela iz Otkrivenja 14, Deset zapovijedi iz Izlaska 20, te blagoslove i prokletstva iz Ponovljenog zakona 28. Čitala je Davidu svakog jutra i večeri 20 do 30 minuta. Čitala mu je i tijekom dana. On je upamtio i te knjige.

Dio darova trinaeste subote od ovog tromjesečja namijenjen je Akademiji Hankook Sahmyook u Južnoj Koreji, kamo se Jin-seok nada poslati svoje posvojene sinove na studij. Vaši će darovi pomoći u otvaranju središta za obučavanje misionara i dvorane za vježbanje u školi. Hvala vam što namjeravate priložiti velikodušne darove.

Povezano s iskustvom

- ◆ Pokažite Seoul u Južnoj Koreji na zemljovidu.
- ◆ Preuzmite slike o ovom iskustvu s Facebooka: bit.ly/fb-mq.
- ◆ Preuzmite misijske objave i zanimljive činjenice iz Sjeverne azijskopacifičke divizije: bit.ly/nsd-2025.

22. ožujka 2025.

Ozlojeđeni misionar

Južna Koreja

Ovog tromjesečja Sjeverna azijskopacifička divizija stavlja naglasak na poučavanje djece da budu misionari. Projekt trinaeste subote predviđa otvaranje središta za obučavanje na Akademiji Hankook Sahmyook u Seoulu. Programi obučavanja za misionare su osnovni dio adventističkog načina življenja u Južnoj Koreji. Misijsko iskustvo od ovog tjedna govori o Philipu, koji se priključio jednom takvom programu pod nazivom Compass Missionary Training Program. Dio tog programa je uključivao i tromjesečni misionarski boravak u Atlanti u Sjedinjenim Američkim Državama.

Philip je izašao iz zrakoplova u Atlanti, spreman da misionira u tom gradu sljedeća tri mjeseca. Tog 23-godišnjeg južnokorejskog misionara očekivao je naporan raspored. Tijekom tjedna trebao je raditi s izbjeglicama, uključujući i pomagati djeci u školskim zadaćama. Subotom je trebao poučavati djecu u subotnjoj školi i baviti se drugim aktivnostima.

Ali ubrzo je naišao na izazov: bio je to njegov sobni kolega.

Philip je stigao sa skupinom drugih Južnih Korejaca kako bi služili kao kratkoročni misionari. Podijelili su ih u parove, a Philipa su udružili sa Samuelom, koji je imao dvadeset godina. Philip i Samuel su se uselili u unajmljenu kuću.

Nije trebalo dugo da Philipa njegov sobni kolega počne živcirati. Samuel bi jako dugo razmišljao svaki put prije nego što je progovorio. Zatim, kad bi progovorio, govorio je vrlo sporo.

Philip je ljutito pomislio: "Zašto ne možeš brže razmišljati i govoriti?"

Njegovo nezadovoljstvo je raslo. Dvojica mladića su jela jednostavna jela, obično salatu i drugu hranu preostalu od subotnjeg zajedničkog obroka u mjesnoj korejskoj crkvi. Jednog dana Samuel je odlučio zagrijati ostatak korejskog kolača od riže u pećnici. Ali kolač od riže je zagorio i zalijepio se za posudu za pečenje. Philip se naljutio jer je upozorio Samuela da bude oprezan pri zagrijavanju kolača od riže. Zatim je Samuel pokušao podgrijati još jedan kolač od riže, ovaj put u tavi na štednjaku. Ali kolač od riže je zagorio i zalijepio se za tavu. Philipova razdraženost je rasla, ali nije ništa rekao.

Samuel također nije ništa rekao sve do otprilike mjesec dana njihova boravka u Sjedinjenim Državama. Jednog je dana predložio da se zajedno pomole prije nego što odu raditi s izbjeglicama. Njih dvoje se nikada nisu molili zajedno.

Samuelova molitva iznenadila je Filipa. Govoreći vrlo polako, kao i uvijek, molio se: "Molim Te, Gospodine, pomози mi da ne mrzim Filipa."

Philip je shvatio da se Samuel molio da se slažu. Ali nije dobio nikakvu radost od molitve. Bio je uznemiren. Njegova je razdraženost rasla kad je Samuel ponovio istu molitvu sljedećeg dana, a zatim i sljedećeg. "Molim Te, Gospodine", molio se Samuel, "pomози mi da ne mrzim Filipa."

Philip i Samuel su sve manje razgovarali jedan s drugim. Na kraju su uopće prestali razgovarati.

Sukob je došao do vrhunca mjesec dana prije završetka njihovog boravka u Sjedinjenim Američkim Državama. Philip je vozio automobil, a Samuel je sjedio pokraj njega. Obojica su bili iscrpljeni i oboje su zaspali. Naglo su se probudili i vidjeli da samo što se nisu zaletjeli u vozilo ispred njih. Filip je skrenuo ulijevo, pa su prešli u traku suprotnog smjera. Tako su se sudarili s velikim kamionom.

Automobil je bio smrskan, ali su Philip i Samuel prošli neozlijeđeni. Vozač kamiona također nije ozlijeđen, a kamion je zadobio samo malu udubinu na prednjem braniku.

Kod kuće su se Philip i Samuel zagrlili i pali na koljena kako bi zahvalili Bogu za život.

Filip se posramio. Došao je u Sjedinjene Američke Države kako bi s drugima podijelio znanje o Bogu, ali se umjesto toga usredotočio na sebe. To je bio korijen njegovog sukoba sa Samuelom. Ali sada se sukob činio tako malenim i nevažnim. Philip je pomislio: “Trebali smo se grliti i moliti zajedno sve vrijeme kako bi nas Bog mogao blagosloviti kao misionare.”

Samuel je predložio da o nesreći ispričaju korejskim vlasnicima svoje unajmljene kuće, bračnom nekršćanskom paru.

Ubrzo nakon toga, Philip i Samuel ispričali su paru o svojem dvomjesečnom osobnom sukobu i nesreći. Dijelili su sve od početka do kraja. To nije bio biblijski govor o spasenju. Bilo je to njihovo iskustvo o tome kako je Bog bio s njima tijekom njihovog boravka u Atlanti. Za Philipa je to bio prvi put da je rekao što mu Bog znači. Bojao se da bi par mogao negativno reagirati. No oni su samo izrazili zabrinutost za njegovo i Samuelovo zdravlje.

Misionarsko putovanje u Sjedinjene Američke Države označilo je prekretnicu za Philipa. Kad se vratio u Južnu Koreju, zamoljen je da napiše svjedočanstvo o svojem iskustvu.

Napisao je popis svojih postignuća, uključujući i rješavanje sukoba sa Samuelom. Ali kad je pročitao popis, posramio se kad je vidio da je ispunjen riječima: “Učinio sam ovo” i “Učinio sam ono”. Nijednom nije spomenuo Isusa.

Napisao je drugi izvještaj, ali ni taj mu se nije svidio. Shvatio je da nije ništa postigao. Njegovo je svjedočanstvo bilo da ga je Bog upotrijebio da nešto postigne. Skratio je svoje svjedočanstvo u jednu rečenicu: “Bog je iskoristio mene, slabu i ponosnu osobu; On me je upotrijebio.”

Molite se za mlade ljude u Koreji, koji odlaze služiti kao misionari diljem svijeta. Molite se za Akademiju Hankook Sahmyook, čiji će studenti učiti u središtu za obučavanje misio-

nara koje se otvara uz pomoć vaših darova. Hvala vam što velikodušno podupirete taj projekt u Seoulu u Južnoj Koreji.

Povezano s iskustvom

- ◆ Pokažite Seoul u Južnoj Koreji na zemljovidu.
- ◆ Pokažite na zemljovidu i grad Atlantu u američkoj saveznoj državi Georgiji.
- ◆ Preuzmite slike o ovom iskustvu s Facebooka: bit.ly/fb-mq.
- ◆ Preuzmite misijske objave i zanimljive činjenice iz Sjeverne azijskopacifičke divizije: bit.ly/nsd-2025.

29. ožujka 2025.

Upoznati Boga u školi

Južna Koreja

Otkad je bila mala djevojčica, Hyun-hee se osjećala kao da mora ići u crkvu subotom. Njezin je otac bio pastor male crkve u Južnoj Koreji, a ona nije mogla ostati kod kuće ili raditi ono što je htjela.

Kako je vrijeme prolazilo, Hyun-hee se umorila od odlazaka u crkvu i toga što je pastorova kći. Nije mogla shvatiti zašto se otac javljao na telefon kasno navečer i čak radio vikendima i blagdanima. Osjećaji gorčine i zamjeranje ispunili su joj srce kad je dugoočekivani obiteljski odmor otkazan jer otac kao pastor crkve nije mogao propustiti neki sprovod. Počela je preispitivati svoju vjeru.

Tada je ta 16-godišnja djevojka otišla u adventističku srednju školu u glavnom gradu Južne Koreje, Seoulu. Prvi put je bila daleko od kuće i živjela je u učeničkom domu. Po prvi put je išla u adventističku školu.

U gradu u kojem su živjeli njezini roditelji nije bilo adventističke škole.

U početku se činilo da je adventistička škola ista kao i javna škola, osim što su učitelji vjerovali u Boga, a učenici su se redovito okupljali na bogoslužju.

Međutim, tijekom jutarnjeg bogoslužja Hyun-hee je čula najavu o nečemu što se zove "učenici koji kleče" (kneelers). Bila je znatiželjna da sazna više i, budući da je bila sramežljiva, zamolila je jednu djevojku da ide s njom.

Ispostavilo se da su ti učenici molitveni skup predvođen onima koji su se okupljali u konferencijskoj dvorani adventističke srednje škole. Konferencijska soba imala je klupe poput crkve.

Otrpilike trideset tinejdžera, pola djevojaka i pola mladića, sjedilo je u klupama i pjevalo, kad su Hyun-hee i njezina prijateljica stigle. Jedan je mladić svirao klavir.

Hyun-heejina su se usta otvorila u čudu. Obično nije pjevala tijekom pjesama u svojoj mjesnoj crkvi. Bila je jedina tinejdžerka u toj crkvi. Ali ovdje su svi tinejdžeri glasno pjevali. Nikada nije vidjela takvo oduševljenje. Suze su joj napunile oči. Nedostajao joj je dom, a glazba je bila poput melema za dušu. U trenu je nestala sva njezina samoća i osjetila je mir.

Nakon posljednje pjesme mladi su kleknuli i trenutak molili u tišini. Zatim je nekoliko tinejdžera naizmjenično govorilo o tome što Bog čini u njihovim životima.

Hyun-heeina su se usta ponovno otvorila. Nikada nije čula ljude njezinih godina da govore o Bogu na tako osoban način. Pomislila je: "Mladi su, ali imaju vjere i vjeruju u Boga! Oni vole Boga unatoč borbama u svojim životima."

Nakon toga, tinejdžeri su se podijelili u male skupine za molitvu. U njezinoj mjesnoj crkvi njezin je um obično odlutao na štošta drugo tijekom molitve.

Ali ti su tinejdžeri očito uživali u molitvi i obraćali su se Bogu sa strašću i ozbiljnošću. Usta su joj se ponovno otvorila u čudu.

Kad je sastanak koji je trajao sat vremena završio s još pjesama, Hyun-hee je začudeno pomislila: "Ovi su mladi ljudi iskreniji i predaniji Bogu od mene." Jedva je čekala sljedeći sastanak. Pomislila je: "Ovo je živa vjera. Našla sam je. Ovako kršćani stvarno žive."

Kako je nastavila odlaziti na tjedne sastanke "učenika koji kleče", otkrila je radost u štovanju Boga. Počela je provoditi sate s Njim, pjevajući, slušajući duhovne pjesme i moleći se. Po prvi put je osjetila Božju prisutnost. Plakala je dok je razmišljala o Isusovoj nevjerojatnoj ljubavi i žrtvi na križu.

Kako je vrijeme prolazilo, vidjela je da su se i tinejdžeri i učitelji usrdno molili i slavili Boga, čak i usred problema.

Uključila se u razne duhovne programe u školi i pridružila se skupini za proučavanje Biblije koju su vodili studenti.

Kad je završila prvu godinu u srednjoj školi, Hyun-hee je pronašla veliku radost u programima obožavanja. Revito je sudjelovala na tjednom molitvenom sastanku, skupini za proučavanje Biblije i drugim duhovnim aktivnostima. Crkva joj više nije bila dosadna, i veselila se odlasku svake subote.

Njezin omiljeni biblijski ulomak je Filipljanima 4,4-7, koji kaže: “Radujte se u Gospodinu uvijek! Ponavljam: radujte se! Blagost vaša neka je znana svim ljudima! Gospodin je blizu! Ne budite zabrinuti ni za što, nego u svemu — molitvom i prošnjom, sa zahvaljivanjem — očitujte svoje molbe Bogu. I mir Božji koji je iznad svakog razuma čuvat će srca vaša i vaše misli u Kristu Isusu.”

Ona vjeruje da ju je Bog poslao u adventističku srednju školu kako bi je naučio živjeti u skladu s tim recima.

“Bog je vidio moju kolebljivu vjeru i pomogao mi da shvatim Njegovu namjeru”, kaže ona. “Upoznala sam Boga u školi i naučila sam zahvaljivati Mu za sve.”

Hyun-hee pohada Akademiju Hankook Sahmyook, koja će dobiti dio današnjeg dara trinaeste subote za otvaranje središta za obučavanje misionara i dvorane za vježbanje u Seulu u Južnoj Koreji. Današnji darovi podržat će i četiri druga projekta u Sjevernoj azijskopacifičkoj diviziji, uključujući sigurnu kuću za samohrane majke u Ansanu u Južnoj Koreji; centre za izvanškolske aktivnosti u četrnaest škola u Japanu; dječje rekreacijsko središte u Ulaanbaataru u Mongoliji, i uspostavljanje adventističkog sustava osnovnih škola u Tajvanu. Hvala vam na vašim velikodušnim darovima.

Povezano s iskustvom

- ◆ Pokažite Seoul u Južnoj Koreji na zemljovidu.
- ◆ Preuzmite slike o ovom iskustvu s Facebooka: bit.ly/fb-mq.
- ◆ Preuzmite misijske objave i zanimljive činjenice iz Sjeverne azijskopacifičke divizije: bit.ly/nsd-2025.

Činjenice o Sjevernoj azijskopacifičkoj diviziji

Mongolija

- ◆ Mongolska misija ima šest crkava, pet tvrtki i 3.362 člana Adventističke crkve. S brojem stanovništva od 3.436.000, to je jedan član crkve na svaka 1.022 Mongola.
- ◆ Prvi mongolski obraćenici bili su useljenici iz Kine i kršteni su davne 1926. godine.
- ◆ Godine 1926. u Mongoliji je izgrađena misijska postaja kao građevina mongolske jurte.
- ◆ Mongolska misija osnovana je 1930. godine u Kalganu u Kini, blizu granice s Mongolijom.
- ◆ Godine 1931. misionari su otišli dublje u područje Mongolije, gdje su putovali baktrijskom devom kako bi posjetili Mongole raštrkane po ravninama.
- ◆ Oko četvrtine Mongola su budisti. Otprilike jedna trećina primjenjuje tradicionalna šamanska vjerovanja. Razmjerno je mali broj muslimana, uglavnom u zapadnom dijelu zemlje, a mala zajednica kršćana živi u glavnom gradu. Značajan dio ljudi su ateisti ili nereligiozni.
- ◆ Glavni grad Mongolije je Ulaanbaatar (Ulan Bator).
- ◆ Službeni jezik Mongolije je mongolski halha, koji govori većina ljudi u zemlji. Većina Mongola koji govore druge jezike također ga razumiju.
- ◆ Ukupna površina Mongolije je 1,564,241 km².
- ◆ Službena valuta u Mongoliji je tögrög ili tugrik.
- ◆ Mongolija se nalazi u Aziji, između Rusije na sjeveru i Kine na jugu.

- ◆ Mongolija je jedna od najviših zemalja na svijetu; prosječna nadmorska visina joj je 1.580 metara.
- ◆ Temperatura u Mongoliji se može jako mijenjati u istom danu.
- ◆ Mongolija je vrlo suha zemlja u kojoj godišnje padne samo oko deset centimetara kiše.
- ◆ Pustinja Gobi, jedna od najhladnijih pustinja na Zemlji, nalazi se u južnoj Mongoliji i prostire se na oko 1.295.000 km².
- ◆ Džingis-kan, rođen kao Temujin 1162. godine, stvorio je Mongolsko Carstvo, 1206. godine, koje je postalo najveće carstvo u povijesti. Zauzimalo je oko 22% cjelokupnog kopna na Zemlji.
- ◆ Mongolija je po površini osamnaesta po veličini država na svijetu, ali je sa stanovništvom od tri i pol milijuna najrjeđe naseljena zemlja na svijetu.
- ◆ Mongoli posebno ističu ljubav prema potomstvu. Prosječna mongolska obitelj ima četvero djece, a žene koje imaju petero ili više djece nazivaju se "počasnim majkama".
- ◆ Iako su se mnogi Mongoli preselili u grad kako bi pronašli posao, zemlja je još uvijek izrazito nomadska; oko 30% Mongola su nomadi.
- ◆ Halha Mongoli čine oko 80% stanovništva. Druge mongolske skupine čine oko polovicu ostatka stanovništva.
- ◆ Ger (ili jurta) je tradicionalno mongolsko prebivalište. To je kružna građevina sa stožastim krovom, prekrivena bijelim platnom. Zimi je u njoj toplo, a ljeti hladno. Lako ju je skinuti, prenijeti i ponovno postaviti, dok se stočari sa svojim stadima kreću u potrazi za travnjacima.
- ◆ Jurta se uvijek postavlja s vratima prema jugu, jer hladan vjetar uglavnom puše sa sjevera.
- ◆ Zapadna strana jurte smatra se dijelom za muškarce, a istočna strana dijelom za žene.

- ◆ Stati na prag pri ulasku u jurtu smatra se znakom nepoštovanja prema domaćinu.
- ◆ Mongolska tradicionalna nošnja je dil, duga haljina od svile jarkih boja, koja se zakopčava do vrata s desne strane. Nose je i muškarci i žene, ali muškarci oko struka dodaju pojas potpuno suprotne boje. Zimi se nosi s vunenom podstavom.
- ◆ Mongoli imaju tri imena: ime klana, obiteljsko ime na temelju imena oca (etsgiin ner), i određeno vlastito ime (ner).
- ◆ Mongoli jako vole duhovite izreke i šale.
- ◆ Mongoli vole festivale, a njihov najveći je Naadam, godišnji sportski događaj koji se održava ljeti i usmjeren je na sportska natjecanja, igre i hranu. Glavni događaji su streličarstvo, konjske utrke i mongolsko hrvanje.
- ◆ Baktrijske deve podrijetlom su iz Mongolije. Imaju dvije grbe i manje su od arapskih deva.
- ◆ Prvo jaje dinosaura pronađeno je u pustinji Gobi u Mongoliji.
- ◆ Ulaanbaatar je glavni grad Mongolije, smješten na 1.300 metara iznad razine mora. Gotovo polovica stanovništva Mongolije živi u gradu i okolici.
- ◆ Ulaanbaatar je najhladniji glavni grad na svijetu, s prosječnom godišnjom temperaturom od $-1,3$ °C. Zimske temperature mogu pasti i do između -36 i -40 °C.
- ◆ Procjenjuje se da u Mongoliji ima pet milijuna konja, gotovo dvostruko više od ljudi, a većina ih živi slobodno u prirodi te sami pronalaze hranu.
- ◆ Konji su važni za kulturu Mongolije, i postoji izreka da je Mongol bez konja poput ptice bez krila.
- ◆ Mongoliju često nazivaju “zemljom plavog neba”, jer je nebo iznad nje više od dvije trećine godine bez oblaka.
- ◆ Nacionalni park Bogd Khan Ull u Mongoliji, osnovan 1783. godine, najstariji je nacionalni park na svijetu.

- ◆ Mongolija je druga po veličini zemlja bez izlaza na more, nakon Kazahstana.
- ◆ Mongolski nomadi sele se od mjesta do mjesta u potrazi za najboljim kampovima i pašnjacima. Pet glavnih vrsta životinja koje uzgajaju su koze, ovce, goveda, deve i konji.
- ◆ Pjevanje pri jahanju konja je prilično omiljeno u Mongoliji. Pjevači koriste grlo i nos kako bi istodobno proizveli dva različita zvuka, što je tehnika poznata kao “grleno pjevanje” ili “khoomi”.
- ◆ Boh je stil narodnog hrvanja u Mongoliji, i dio je godišnjeg festivala Naadam. Potječe iz doba Džingis-kana, koji ga je koristio za vježbanje i održavanje svoje vojske.
- ◆ Konjanički kip Džingis-kana je četrdeset metara visok, s Džingis-kanom na konju. To je najviši konjanički kip na svijetu. Toliko je visok da ima dizalo koje vodi posjetitelje do vrha konjske glave.
- ◆ Džingis-kan je stvorio jedan od prvih međunarodnih poštanskih sustava, kako bi mogli bolje nadzirati Mongolsko Carstvo. U tom yam sustavu, postaje su postavljene 22 do 64 kilometara jedna od druge, a poruke bi se na svakoj postaji prosljeđivale novom konju i jahaču, kako bi se nastavile kretati bez prevelikog umaranja konja i jahača.

Južna Koreja

- ◆ Korejska unija konferencija Adventističke crkve ima 699 mjesnih crkava, 133 tvrtke i 263.237 vjernika. S brojem stanovnika od 77.697.000, to je jedan adventist na svakih 295 Korejaca.
- ◆ Korejska unija konferencija pokriva cijeli Korejski poluotok, uključujući Republiku Koreju i Demokratsku Narodnu Republiku Koreju. Sastoji se od pet konferencija, jedne misije i pridruženog misijskog područja.
- ◆ U svibnju 1904. Korejac po imenu Eung Hyun Lee, čekajući svoj brod za Havaje, šetao je ulicom u Kobeu u Japanu i ugledao

dao natpis na kojem je pisalo: "Crkva sedmog dana, subote i Isusova drugog dolaska". Nakon razgovora u crkvi s evanđelistom po imenu Kuniya Hide, Eung Hyun Lee i korejski prijatelj proučavali su Sveto pismo i postali prvi kršteni adventisti sedmog dana u korejskom narodu.

- ◆ U ranom radu u Koreji sudjelovale su dvije sestre. U siječnju 1907. godine stigla je Mimi Scharffenberg, te je u roku dvije godine osnovala prvu školu za dječake, a potom i školu za djevojčice. U listopadu 1909. godine stigla je njezina sestra Theodora Wangerin sa suprugom Rufusom.
- ◆ Još je jedan par braće i sestara bio sastavni dio ranog rada u Koreji. Godine 1908. učiteljica Helen May Scott stigla je u Soonan u Koreji, sa suprugom dr. Rileyem Russellom. Dvije godine kasnije, kad je bio potreban još jedan obrazovni djelatnik, Helen je pozvala svojeg mlađeg brata, Howarda M. Leeja, da volontira. Poslušao je njezin savjet i stigao u Soonan, 5. travnja 1910. godine, kako bi preuzeo odgovornost za obrazovni rad.
- ◆ Godine 1915. dva korejska radnika, Keun Ok Lee i Mun Gook Jeong, postali su prvi Korejci koji su primljeni u službu.
- ◆ U Južnoj Koreji je ustavom zajamčena sloboda vjeroispovijesti, i ne postoji nacionalna religija.
- ◆ Glavne religije u Koreji su kršćanstvo (27%) i budizam (15%), ali oko 55% ljudi je nereligiozno. Mnogi Korejci žive konfucijanizam, bez obzira na svoja vjerska uvjerenja.
- ◆ Službeni naziv Južne Koreje je Republika Koreja.
- ◆ Glavni i najveći grad Koreje je Seoul, na sjeverozapadu zemlje, gdje živi 9,6 milijuna ljudi, dok u širem području grada živi 26 milijuna ljudi.
- ◆ Službeni jezik je korejski (hangul).
- ◆ Službena valuta je južnokorejski won.
- ◆ Područje Južne Koreje je 98.190 km².

- ◆ Južna Koreja ima jedno od najjačih gospodarstava u istočnoj Aziji, zahvaljujući proizvodnji i uslužnim djelatnostima poput bankarstva, izvozu brodova, automobila, računala i drugih električnih naprava.
- ◆ Postoje dokazi da ljudi žive u Koreji tisućama godina, a arheolozi smatraju da su današnji preci Korejaca izvorno došli iz Mongolije i Sibira.
- ◆ Prvi Europljani u Koreji bili su mornari na nizozemskom trgovačkom brodu, koji se nasukao na otok Jeju 1656. godine.
- ◆ Japan je nadzirao Koreju od 1910. do kraja Drugog svjetskog rata. Saveznici su podijelili Koreju između Sovjeta, koji su okupirali sjever, i Sjedinjenih Američkih Država koji su preuzeli jug. Godine 1950. komunisti sa sjevera napali su jug, što je izazvalo početak Korejskog rata, koji je trajao do 1953. Rat nikada nije službeno završio, a Koreje su još uvijek podijeljene.
- ◆ Najviši vrh je ugašeni vulkan nazvan Mount Baekdusan u Sjevernoj Koreji, koji se uzdiže do 2.744 metara. Planina je važan simbol korejskog duha i spominje se u korejskoj nacionalnoj himni.
- ◆ Korejci dijele jednu etničku pripadnost i jedan jezik.
- ◆ Različite države Korejskog poluotoka prvi put su ujedinjene u sedmom stoljeću, pod Kraljevstvom Silla, što je omogućilo Korejcima da budu razmjerno slobodni od etničkih borbi.
- ◆ Svi Korejci govore i pišu istim jezikom, što je pomoglo u stvaranju njihovog snažnog nacionalnog identiteta. Službeni jezik je govor koji se koristi u Seulu, ali gotovo svi drugi govori u zemlji dovoljno su slični da ih svi razumiju.
- ◆ Djeca u školi uče korejski i engleski (a ponekad i mandarinski), i većina ljudi prilično dobro govori engleski, posebno u gradovima.
- ◆ Ondol je jedinstveni korejski sustav podnog grijanja, razvijen na hladnijem sjeveru, u kojem se toplina usmjerava kroz dimnjake u podu.

- ◆ Predsjednička vila u Seulu zove se Cheong Wa Dae, ili Plava kuća (doslovno: “Palača od pločica boje cijan”) prema 150.000 plavih pločica korištenih za krov.
- ◆ Korejska imena obično se sastoje od tri kineska znaka koja se izgovaraju kao tri korejska sloga. Prvo je prezime, a druga dva znaka tvore ime.
- ◆ Postoji oko 300 prezimena u Koreji, ali ih samo nekoliko koristi većina stanovništva. Među najčešćim imenima su Kim, Lee, Pak, An, Jang, Jo, Choe, Jong, Han, Gang, Yu i Yun.
- ◆ Kad se udaju, Korejke ne mijenjaju prezime. Ako se udana žena zove gospođa Kim, to obično znači da se i po rođenju prezivala Kim.
- ◆ Jedan od najvećih blagdana u Koreji je Daeboreum, prvi puni mjesec u godini nakon Nove godine. Farmeri i ribari mole se za obilnu žetvu i ulov, a drugi pripremaju posebna jela od sezonskog povrća kako bi otjerali nesreću u nadolazećoj godini.
- ◆ Peti dan petog lunarnog mjeseca, zvan Dano, označavao je završetak sjetve, a poljoprivrednici su tradicionalno uzimali slobodan dan za svečanosti. Žene bi prale kosu posebnom vodom u kojoj se kuhala perunika, vjerujući da će to spriječiti nesreću.
- ◆ Južnokorejska nacionalna himna zove se “Aegukga” (“Domoljubna pjesma”).
- ◆ Korejski nacionalni simbol je taegeuk (simbol yin yang). Nacionalni amblem, gukjang, kombinira simbol yin yang i nacionalni cvijet mugunghwa (ruža Šaron ili hibiscus syriacus).
- ◆ Korejska zastava zove se taegukki, a nacionalne boje su crvena, bijela, plava i crna.
- ◆ Korejska nacionalna životinja je sibirski tigar (panthera tigris tigris), koji je nekada lutao Korejskim poluotokom.
- ◆ Korejska pop glazba, također nazvana k-pop, postala je poznata diljem svijeta 2013. godine kad je Psyjeva pjesma “Gangnam

Style” postala hit na YouTubeu. Gangnam se odnosi na grad Seul.

- ◆ Neka od korejskih najboljih jela su kimchi, tradicionalno jelo napravljeno od fermentiranog povrća i čilija; dak galbi, začinjeno pečenje od piletine sa slatkim krumpirom, rižinim kolačićima i povrćem; bulgogi, jelo od mesa i povrća na žaru; jajangmyeong, omiljena ulična hrana od rezanaca, povrća i pržene svinjetine ili plodova mora u gustom umaku od crnog graha; i bibimbap, zdjelica riže s različitim povrćem, poslužena s pečanim ili sirovim jajetom na vrhu.
- ◆ Jelo kimchi je toliko važno u Koreji, da je popisano više od 160 vrsta takvog fermentiranog povrća. U Seulu postoji čak i muzej kimchija.
- ◆ Neke od mnogih ugroženih životinjskih vrsta koje žive u Južnoj Koreji su amurski leopard, suri orao, ris, sibirski mošusni jelen i sibirski tigar.
- ◆ Zime u Južnoj Koreji su hladne i razmjerno suhe, a ljeta vruća i vlažna.
- ◆ Najvažnije prekretnice u životu Korejaca su stoti dan života novorođenčeta, sklapanje braka i 61. rođendan.
- ◆ Stoljećima je hanbok bio tradicionalna nošnja Koreje. Većina Korejaca sada nosi zapadnjačku odjeću, ali hanbok se i dalje često nosi u posebnim prigodama kao što su rođendani, vjenčanja i sprovodi. Ženski hanbok ima nekoliko slojeva donjeg rublja ispod duge pune suknje i kratkog sakoa koji se zatvara dugom kravatom. Muška inačica ima hlače s dugim nogavicama i dugi sako širokih rukava.

A series of horizontal dotted lines for writing, starting below the pencil icon and extending across the width of the page.

Njiva je svijet

“Prolazeći uz Galilejsko more, ugleda dva brata, Šimuna zvanog Petar i brata mu Andriju, gdje bacaju mrežu u more; bijahu ribari. I kaže im: ‘Hajdete za mnom, učinit ću vas ribarima ljudi!’ Oni brzo ostave mreže i pođu za njim. Pošavši odande, ugleda druga dva brata, Jakova Zebedejeva i brata mu Ivana: u lađi su sa Zebedejem, ocem svojim, krpali mreže. Pozva i njih. Oni brzo ostave lađu i oca te pođu za njim.” (Matej 4,18-22)

www.AdventistMission.org

www.adventisti.hr

www.znaci-vremena.com